

Šiaurės ašigalio
IR
VIDINĖS ŽEMĖS KRONIKOS

DŪMŲ DIEVAS,
ARBA KELIONĖ Į VIDINĮ PASAULĮ
WILLIS GEORGE EMERSON

SKRYDIS ANAPUS ŠIAURĖS AŠIGALIO
Į VIDINĘ ŽEMĘ
ADMIROLO RICHARDO E. BYRDO
SLAPTASIS DIENORAŠTIS

DVI KNYGOS VIENOJE
IŠSKIRTINIS LEIDIMAS

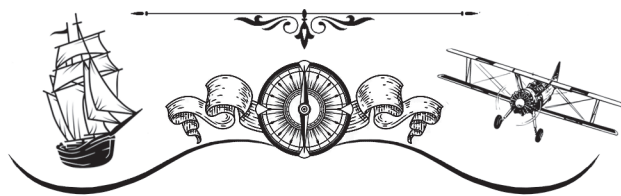

TURINYS

Leidėjo pratarinė <i>Sebastienas Richardas</i>	11
DŪMŲ DIEVAS, ARBA KELIONĖ Į VIDINĮ PASAULĮ	21
I DALIS. Autoriaus pratarinė	23
II DALIS. Olafo Janseno istorija	36
III DALIS. Kitapus šiaurės vėjo	48
IV DALIS. Požeminiame pasaulyje	63
V DALIS. Ledo gniaužtuose	73
VI DALIS. Pabaiga	79
VII DALIS. Autoriaus baigiamasis žodis	84
Įvairūs vidinės arba tuščiavidurės Žemės atlasai	86
SKRYDIS ANAPUS ŠIAURĖS AŠIGALIO Į VIDINĘ ŽEMĘ: ADMIROLO RICHARDO E. BYRDO SLAPTASIS DIENORAŠTIS <i>Sud. Geoffas Douglasas</i>	91
1 SKYRIUS. Paslėpta tiesa apie slaptąjį R. E. Byrdo dienoraštį	93

2 SKYRIUS. Skrydis į Žemę anapus Šiaurės ašigalio <i>Dr. Raymondas W. Bernardas</i>	99
Admirolo Richardo E. Byrdo slaptasis dienoraštis: žvalgomasis skrydis virš Šiaurės ašigalio <i>Richardas E. Byrdas</i>	101
3 SKYRIUS. Epochą keičiantis admirolo R. E. Byrdo atradimas <i>Dr. Raymondas W. Bernardas</i>	119
4 SKYRIUS. Vaivorykštės miesto paslaptis	170
Apie autorius	191

LEIDĖJO PRATARMĖ

Nuo 2015-ųjų vėl išiplieskė senas, šiek tiek primirštas ginčas, keliantis naujas bangas visame pasaulyje. Ši netikėtai atgimusi sena diskusija žmones ir linksmina, ir šokiruoja, įtraukdama net mokslo bei religines bendruomenes. Įsitikinimas, kad Žemė yra apvali, išgalėjo dar prieš 500 metų. Tačiau dabar tokią mūsų buveinės formą kvestionuoja milijonai žmonių. Jie teigia, jog Žemė gali būti plokščia. Ši neįprasta idėja, kilusi apie 2015-uosius, taip paplito, jog kasmet vyksta daugybė konferencijų, debatų, pokalbių šia tema, kuriami dokumentiniai filmai, rašomos knygos ir nesama požymių, kad ja būtų domimasi mažiau.

Kad ir kokio požiūrio laikytųsi tokio įsitikinimo šalininkai bei priešininkai, šis judėjimas paskatino labiau nei bet kada iki tol domėtis mūsų kosmologija, geografija, klimatu ir geologija. Populiarėjant plokščios Žemės idėjai, vis daugiau žmonių drįsta pažvelgti į dar vieną paslaptinę Žemės aspektą – jos vidų. Čia neišvengiamai kyla klausimas: o gal Žemė tuščiavidurė?

Šios knygos skaitytojų laukia du išties įtraukiantys pasakojimai, kviečiantys peržengti įprastą įsitikinimų ribas ir pasinerti į dar neatrastas mūsų planetos gelmes.

Knyga „Dūmų dievas“, kurią 1908 m. parašė Willisas George'as Emersonas, pasakoja istoriją, prieštaraujančią nusistovėjusioms geografinių atradimų žinioms. Perkeldamas skaitytojus į legendinių kelionių ir keliautojų laikus, autorius gyvai aprašo tėvo ir sūnaus nuotyki. Jiedu atsidūrė tolimuose Arkties ledynuose ir net už jų. Šios paslaptingos istorijos autoriumi įvardijamas sūnus Olafas Jansenas, tik mirties patale išdrįšęs atskleisti, ką sužinojo apie kartu su tėvu atrastas žemes. Jis pasakoja apie kelionę į vidinę Žemę, kurioje gyvuoja rafinuota ir pažangi civilizacija. Įžiebdoma vaizduotės ir smalsumo kibirkštį, Emersono legenda kelia klausimą apie nežinomybę, glūdinčią po mūsų kojomis.

Šią įspūdingą istoriją puikiai papildė admirolo Richardo Evelyno Byrdo saga; jo prarastasis dienoraštis, praskleidžiantis laiko ir paslapties šydą bei pasakojantis dar vieną panašią istoriją, kuri papildė šią antologiją. Mįslingas Byrdo pasakojimas, ilgai slėptas nuo visuomenės, tapo karštų diskusijų ir spekuliacijų objektu. Ši neįtikėtina istorija sukėlė išties didelį susidomėjimą, ypač po 1996-ųjų gegužės 8-osios, kai admirolo dienoraštis buvo atrastas, taip pat per septyniasdešimtąsias jo istorinės kelionės Šiaurės ašigalio link metines.

Admirolas R. E. Byrdas yra žymi ir gerbiama asmenybė Arkties ir Antarkties tyrinėjimų kronikose. Jo slapstame dienoraštyje pasakojama apie epinius susitikimus,

metančius iššūkį nusistovėjusiems įsitikinimams apie mūsų planetą. Bet jūs pamatysime, kaip jo pasakojimas trina ribas tarp tikrovės, istorijos ir spekuliacijų.

Todėl „vidinės Žemės kronikas“ galima pavadinti spekuliatyvaus pasakojimo ir dokumentais pagrįstų tyrinėjimų liudijimu. Šis unikalus rinkinys tarsi portalas leidžia iš naujo pažvelgti į reiškinius, slypinčius vienoje iš mįslingiausių Žemės šventovių – Šiaurės ašigalyje. Keliaujant per šiuos puslapius kviečiu jus peržengti įprasto suvokimo ribas ir kartu su knygos herojais leistis į neatrastas geografines bei intelektualines teritorijas.

Vaizdingas Emersono pasakojimas ir užburiantis Byrdo dienoraštis kviečia priimti nežinomybę, kvestionuoti nusistovėjusius įsitikinimus ir leistis į mįslingas gelmes, kuriose susipina tai, kas tikra ir dar neatrasta.

Aš pats su slaptuoju admirolo Byrdo dienoraščiu susipažinau 2010-aisiais. Draugas, besidomintis moksliniais tyrimais, man atsiuntė nuorodą apie šią legendinę asmenybę.

Gilindamasis netrukus atradau ryšį tarp Byrdo dienoraščio ir kitos patrauklios, tačiau prieštarogai vertinamos knygos „Dūmų dievas, arba Kelionė į vidinį pasaulį“.

Kai po kelerių metų pagaliau perskaičiau W. G. Emersono knygą, mane nustebino tiek pats pasakojimas, tiek ir jo panašumas į slaptąjį admirolo Byrdo dienoraštį.

Todėl, apsisprendžiau pastarąjį išleisti kartu su „Dūmų dievu“. Sujungdamas šiuos du kūrinis, pabandžiau sukurti patrauklų šaltinį, kuriame naujų idėjų ir atsakymų į klausimus rastų visi šia tema besidomintys tyrinėtojai bei smalsuoliai.

Mįslingasis Šiaurės ašigalis

Neiširtos mūsų Žemės sritys visada audrino žmonių vaizduotę. Kai Pradžios knygoje (1, 26–28) Dievas įsakė žmogui įsikurti Žemėje ir ją valdyti, šis Jo sprendimas užprogramavo mūsų genuose troškimą ieškoti ir tyrinėti. Nuo tada žmonija negailėdama jėgų stengiasi užkariauti naujas teritorijas. O Šiaurės ašigalis kartu su Pietų yra paskutinės mažai iširtos vietovės mūsų Žemėje. Jų paslaptingumas ir dar neatrasti lobiai traukia smalsius nuotykių ieškotojus.

Kraštas, išsiskiriantis stingdančiu ir nesvetingu klimatu, begaliniais ledynais, nesibaigiančioms naktimis ir dienomis bei savo pašvaistėmis, yra tikra stebuklų vieta.

Be to, ir Biblijoje Šiaurė minima kaip nuostabi Dievo šlovės, paslapties ir viešpatavimo vieta. Kaip rašoma

- Jobo knygoje: „Dievas padeda šiaurinę skliautą į tuštumą, pakabina žemę ant nieko“ (26, 7).

Taip pat

- Jobo knygoje minima: „Iš šiaurės vėjas atpučia auksinę pašvaistę; Dievą gaubia šiurpulinga didybė“ (37, 22).
- Izaijo knygoje pasakyta: „Kadaise manei savo širdyje: užlipsiu į dangų, viršum Dievo žvaigždžių iškelsiu savo sostą. Atsisėsiu ant kalno, kur renkasi dievai, *pačiuose Šiaurės pakraščiuose*“ (14, 13).
- Ezechielio knygoje rašoma: „Pakėliau akis, ir štai iš šiaurės, pašvaistės apsuptas, su žaibuojančia ugnimi artėjo viesulas, didžiulis debesis, kurio viduryje ugnies šerdyje spindėjo lyg gintaras“ (1, 4). Ar gali

būti, kad šioje paslaptingoje Dievo vizijoje Ezechielis aprašė būtent Šiaurės pašvaistę?

- Psalmėne skaitome: „Viešpats didis ir labai vertas šlovės mūsų Dievo mieste. Jo šventasis kalnas, aukštas ir gražus, yra visos žemės džiaugsmas, Siono kalnas, Cafono viršūnė, didžiojo Karaliaus miestas“ (48, 1–2).

Kas yra tos paslaptingos būtybės, apie kurias pasakojama šiose istorijose?

Tiek „Dūmų dievas“, tiek „Admirolo Byrdo slaptasis dienoraštis“ pasakoja apie pažangią civilizaciją, gyvenančią vidinėje Žemėje, kurią galima pasiekti per Šiaurės ašigalį. Abiejuose pasakojimuose taip pat neabejotinai kalbama apie paslaptinę teritoriją vidinėje arba tuščia-vidurėje Žemėje. Bet ar tokia sritis egzistuoja? Ar tai įmanoma?

Patvirtinimų esama senuosiuose šventraščiuose. Netgi tokiose gerai žinomose Biblijos ištraukose, kaip dešimt Dievo įsakymų. Išėjimo knygos 20-ame skyriuje esti užuominų, verčiančių suabejoti mūsų tikrovės supratimu. Pavyzdžiui, ką reiškia ši antrojo Dievo įsakymo formuluotė Išėjimo knygoje?

*Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslu,
panašaus į tai, kas yra aukštai danguje, čia, žemėje,
ir vandenyse po žeme (Iš 20, 4).*

Žinome, kad bet kuri visuomenė kuria drožinius, ar stabus, ir šitaip garbina aukštesnę jėgą. Įsakydamas

Jokūbui ir Izraeliui, Jahvė užsimena apie kažką, kas gyvena „po žeme“. Jis mažų mažiausiai duoda suprasti, kad tam tikros būtybės, gyvenančios giliai po Žemės paviršiumi, gali kelti mums susižavėjimą, galime net pradėti jas garbinti. Ši mintis mane ir žavi, ir sykiu kelia nerimą.

Taigi, kas galėtų būti toji civilizacija, apie kurią kalbama admirolo Byrdo slaptajame dienoraštyje ir Olafo Janseno „Dūmų dieve“? Su kuo šie du vyrai susitiko anapus Šiaurės ašigalio? Panagrinėkime, kas tai galėtų būti.

1. **Senovės ateiviai?** NSO tyrinėtojai admirolo Byrdo ir Janseno pasakojimus dažnai mini kaip įrodymą, kad žmonijos veiklą Žemėje stebi nežemiška civilizacija. Žinoma, pagrindinė šios teorijos klaida ta, kad nežemiška civilizacija turėtų būti kilusi ne iš Žemės, o iš kosmoso. Pagal šią koncepciją, panašias būtybes turėtume vadinti ne nežemiška, o Žemės vidaus civilizacija, ir ši idėja, be jokių abejonių, intriguoja.
2. **Pažangesnė humanoidų rūšis?** Kita teorija daro prielaidą, kad šie du tyrinėtojai susidūrė su nežinomomis humanoidų rūšimis. Kai kurie šios teorijos šalininkai teigia, kad ši civilizacija gali būti kilusi iš Atlantidos, kurios gyventojai, praradę savo senovinį žemyną, sukūrė naują šventovę vidinėje Žemėje. Nors ši tezė verta dėmesio, tai visgi tik spėjimas, pavyzdžiui, sunkiai suderinamas su Janseno liudijimu apie milžinišką šių būtybių ūgį. Be to, admirolo Byrdo pasakojime „Vadovas“ ši vieta vadinama ne Atlantida, o Arianni.

Tai kartu su svastikomis ant jų skraidančių prietaisų, kaip atkreipė dėmesį admirolas Byrdas, yra užuomina į kažkokią pažengusią arijų rasę. Nepaisant to, šios teorijos šalininkai taip pat turėtų pateikti išsamesnį paaiškinimą, kaip Atlantidos gyventojai išgyveno sunaikinus jų miestą-žemyną Atlantidą.

- 3. Demonai arba nefilimai?** Kiti tyrinėtojai iškėlė teoriją, kad tiek O. Jansenas, tiek admirolas R. E. Byrdas susidūrė su antgamtinėmis būtybėmis – galbūt demonais, puolusiais angelais arba išlikusiais nefilimais, apie kuriuos kalbama Pradžios knygos 6-ame skyriuje ir Enocho knygoje. Nors tai įdomus variantas, reikėtų susimąstyti, kodėl abiem vyrams nekilo jokio pavojaus, jie nenukentėjo ir jiems net buvo leista palikti šių būtybių pasaulį bei grįžti į paviršių. Žinoma, galima spėti, kad taip jos elgėsi norėdamos paskleisti melą mums, paviršiaus gyventojams, skaitantiems šiuos pasakojimus.
- 4. Dievo, Jėzaus sostas ir šventųjų stovykla?** Yra ir kita teorija, kiek naujesnė, kad tai, su kuo susidūrė šie tyrinėtojai, gali būti prarastasis Edeno sodas, šventųjų stovykla, Siono kalno vidus ar net Naujoji Jeruzalė. Iš tiesų Jansenas knygoje „Dūmų dievas“ mini vietą, pavadintą „Edenu“, kurioje jam teko pagyventi. Nors ši mintis labai žavi, ji kelia daug teologinių klausimų. Pirmas iš jų: kodėl Jėzus Kristus ar šventieji pasislėpė „Edene“, o mes pasmerkti Žemėje kęsti elito valdovų valdžią? Į šį klausimą tokios teorijos šalininkai atsako, jog greičiausiai mes gyvename trumpuoju Šėtono

valdžios laikotarpiu, nes tai trumpas Šėtono apgaulės laikotarpis, kurį Dievas numatė žmonijai, kaip apie tai parašyta Apreiškimo Jonui knygos 20 skyriaus 3 ir 7–9 eilutėse. Tai, žinoma, yra tik supaprastintas teorijos apibūdinimas – esama gerokai daugiau detalių, kurių aš čia nenagrinėsiu. Ir nors ji neabejotinai intriguoja, taip pat kelia dar daugiau sunkiai atsakomų klausimų. Vienas iš jų: kaip paaiškinti didžiulį vidinės Žemės gyventojų skaičių, aprašytą „Dūmų dieve“? Situacija labai neaiški, be to, mes nežinome, kaip atrodo prisikėlusiujų kūnai. Teorija tampa dar labiau abejotina atsižvelgus į faktą, kad nė viename pasakojime neminimas asmuo, kurį būtų galima atpažinti kaip vieną iš senovės šventųjų arba patį Jėzų Kristų.

Be jokios abejonės, visos minėtos teorijos turi argumentų, kuriuos būtų verta apsvarstyti. Ir bandydami jas plėtoti pamatytume dar daugiau. Taigi, kiekvienas gali pats nuspręsti, kur slypi tiesa, ir visuose spėjimuose jos bus tiek pat, kiek ir manajame. Atskleisdami vis daugiau tiesos, neabejotinai rasime vis daugiau atsakymų; tikiuosi, jie paaiškės jau artimiausiais mėnesiais ar metais.

Tuo tarpu kviečiu pasinerti į Šiaurės ašigalio ir vidinės Žemės kronikas – jūsų laukia istorijos, paslapčių ir tyrimų konvergencija, vienijanti nežinomybę su tuo, ką mes jau žinome.

Tikiuosi, šie pasakojimai jums patiks, taps pramoga. Tačiau pirmiausia noriu, kad jie pakurstytų jūsų vaizduotę, sukeltų klausimų ir motyvuotų ieškoti atsakymų.

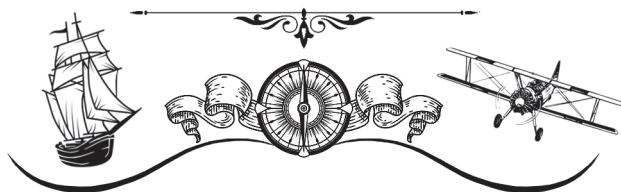
Atsižvelgiant į šių dienų apgaule, kurioje gyvename, mums iš tikrųjų reikia atsakymų ir daugiau tiesos. Galų gale tiesa tikrai mus išlaisvins. Galbūt tik tada, kai ateis tas laikas, mes visiškai suvoksime, ką admiralas Byrdas bandė išreikšti tokiais savo žodžiais:

*Kai tik pasibaigs ilga poliarinė naktis,
vėl patekės nuostabioji Tiesos saulė...
ir tie, kurie yra kilę iš tamsos, kris jos Šviesoje...
nes mačiau žemę anapus ašigalio,
to didžiosios nežinomybės centro.*

– ADMIROLAS RICHARDAS E. BYRDAS

Sebastienas Richardas

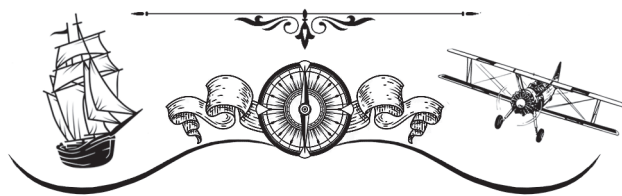

DŪMŲ DIEVAS, ARBA KELIONĖ Į VIDINIŲ PASAULĮ

„Tas yra Dievas, kuris sėdi ant akmens
pačiame Žemės viduryje,
ir tik jis yra mūsų tikėjimo aiškintojas.“

– PLATONAS

I DALIS

AUTORIAUS PRATARMĖ

Šią neįtikėtiną istoriją, kurią netrukus papasakosiu, daug kas pavadins iškreipto intelekto susižavimu atskleistos paslapties nuostabumu ir jokių būdu ne tikru Olafo Janseno gyvenimo įvykių aprašymu. Beprotiškas šio žmogaus pasakojimas iš tiesų taip sužadino mano vaizduotę, kad visiškai neliko vietos kritinei analizei.

Šių įvykių kronika neabejotinai priverstų apsiversti kape patį Marką Polą. Pasakojimas iš tiesų toks keistas, kaip pasaka apie Miunhauzeną. Ne man, vis dar negalinčiam patikėti, turėtų tekti garbė sudėti Janseno istoriją į knygos puslapius ir pirmą kartą papasakoti apie jį pasauliui, nes kada nors jo vardas įsiterps tarp žymiausiųjų.

Reikia pripažinti, kad šio tyrinėtojo žodžiai ir teiginiai kertasi su bet kokia racionalia analize, tačiau atskleidžia gilią paslaptį, gaubiančią visą mūsų Žemės šiaurinį pakraštį, šimtmečius traukusį tiek mokslininkų, tiek mėgėjų dėmesį.

Jie prieštarauja visiems iki šiol paskelbtiems kosmografiniams traktatams, ir spręskite patys, ar Janseno

liudijimu galima pasikliauti, nes jis teigia viską matęs savo akimis.

Šimtą kartų klausiau savęs, ar gali būti, jog pasaulio geografija dar nėra iki galo ištirta, o stubbinantis Janse-
no pasakojimas paremtas įrodomais faktais. Kaip šio pa-
sakojimo autorius, pats neturėdamas tvirto įsitikinimo,
palieku visa tai spręsti skaitytojui – tegu kiekvienas pa-
sidaro išvadą pats. Tačiau kartais net pats nesuprantu, ar
mano polinkis tikėti visomis gudriai sukurptomis fanta-
zijomis atitolino mane nuo tiesos, ar vis dėlto tos visuo-
tinai pripažintos tiesos remiasi neteisingomis prielaido-
mis.

Gali būti, kad tikrieji Apolono namai buvo ne Del-
fuose, o tame senesniame Žemės centre, apie kurį kalba
Platonas, apibūdindamas juos tokiais žodžiais: „Tikrieji
Apolono namai yra Hiperborėjoje – amžino gyvenimo
žemėje, ir, kaip pasakojama mituose, du balandžiai,
skrendantys iš dviejų priešingų pasaulio galų, susitiko
šiam gražiam žemės kampelyje, Apolono namuose. Iš
tiesų, pasak Hekatėjo, Apolono motina Leto gimė Arkties
vandenyno saloje, toli už šiaurės vėjo.“

Neketinu čia diskutuoti apie dievybių teogoniją ar pa-
saulio kosmogoniją. Mano paprasta pareiga yra pranešti
pasauliui apie iki šiol nežinomą Žemės dalį, kaip ją pa-
matė ir apibūdino senasis skandinavas Jansenas.

Susidomėjimas Šiaurės moksliniais tyrimais nežino
sienų. Vienuolika šalių aktyviai dalyvauja arba prisideda
prie šio pavojingo darbo, kurio tikslas – įminti paskutinę
Žemės kosmologinę paslaptį.

Yra toks posakis, senas kaip pasaulis, kad „tiesa yra keistesnė už pramanus“, ir neįtikėtiniu būdu per pastarąsias dvi savaites pats susidūriau su šia aksioma.

Buvo antra valanda nakties, kai mane iš ramaus miego pažadino atkaklus durų skambutis. Lankytojas, pasirodęs prie mano durų tokiu netinkamu laiku, atnešė vos įskaitomai sukeverzotą laišką nuo seno norvego, vardu Olafas Jansenas. Teko paplušėti, kol iššifravau trumpą žinutę: „Aš mirštu. Ateikite.“ Tonas buvo pakankamai įsakmus, todėl nieko nelaukdamas padariau, ko buvau prašomas.

Čia turėčiau paaiškinti, kad Jansenas, visai neseniai atšventęs savo devyniasdešimt penktąjį gimtadienį, pastaruosius pusšimtį metų gyveno vieniui vienas Kalifornijoje, kukliame vasarnamyje Glendeilo gatvėje, netoli Los Andželo verslo rajono.

Mažiau nei prieš dvejus metus, vieną popietę išėjęs pasivaikščioti, atkreipiau dėmesį į šį namą ir jo jaukią aplinką, o vėliau susipažinau su jo savininku, garbinusiu senuosius skandinavų dievus Odiną ir Torą.

Jo veidas spindėjo gerumu, o pilkose skvarbiose akyse pastebėjau tiek šio senolio geraširdiškumą, tiek ir begalinį vienatvės jausmą, dėl kurio pajutau nuoširdžią užuojautą. Kai pirmą kartą susitikome, jis šiek tiek susikūprinęs, susiėmęs rankas už nugaros lėtai vaikštinėjo gatve, atsargiai, bet užtikrintai žengdamas kiekvieną žingsnį. Jau nebepamenu, koks konkretus motyvas paskatino mane sustoti ir jį užkalbinti. Senolis atrodė patenkintas, kai pagyriau jo gražų vasarnamį ir gerai prižiūrimus

vynmedžius bei gėles, gausiai žydinčias palangėse, pastogėje ir erdvioje verandoje.

Netrukus sužinojau, kad mano naujasis pašnekovas buvo ne paprastas žmogus, o nepaprastai išsimokslinęs tyrinėtojas, vėlesniais savo ilgo gyvenimo metais daug gilinęs į knygas ir stiprinęs save meditacijomis.

Žodis po žodžio išsiaiškinau, kad Pietų Kalifornijoje jis gyveno vos šešerius ar septynerius metus, o prieš tai keliolika metų praleido vienoje iš vidurio rytų valstijų. Dar anksčiau jis buvo žvejys prie Norvegijos krantų, Lofoteno salų regione, iš kur kartais keliaudavo dar toliau į šiaurę iki pat Špicbergeno ir buvo pasiekęs net Prano Juozapo Žemę.

Kai jau pakilau eiti, jis aiškiai dar nenorėjo atsisveikinti ir paprašė, kad atečiau dar kartą. Spausdamas jo ranką, išgirdau ypatingus žodžius, nors tuo metu dar nečiau jiems didelės reikšmės.

– Ar dar kada ateisite? – paklausė jis. – Žinoma, kad ateisite. Nė kiek neabejoju. Aš parodysiu savo biblioteką ir papasakosiu tokių dalykų, kokių nė neįsivaizdavote, tokių nuostabių, kad manimi nepatikėsite.

Juokais patikinau, kad ne tik grįšiu dar kartą, bet būsiu pasiruošęs patikėti viskuo, ką tik jis nuspręs man papasakoti apie savo keliones ir nuotykius.

Per kitas keletą dienų gerai susipažinau su Jansenu, ir jis pamažu išdėstė man savo drąsą ir nuostabią istoriją, metančią iššūkį protui ir tikėjimui. Senasis skandinavas kalbėjo taip nuoširdžiai, kad jo keisti pasakojimai mane tarsi užbūrė.